PUIU în țara Șarelui

povestire pentru copii mari și mici de MOȘ NAE

11). IN GRĂDINA IN CARE CREȘTEAU JUCĂRII

Oare, unde am ajuns cu povestea noastră ?... A, da, mi-am adus aminte: la fetița cea ciudată, care se spălase, frecându-se pe față cu doi pumni de nisip. Acum putem merge mai departe.

După ce fetița s'a frecat pe față cu nisip, ba s'a frecat și pe ceafă, a privit în juru-i și atunci a văzut pe Puiu și pe Păpușica. Nu se sperie câtuși de puțin la vederea acestor doi copii și nici nu păru mirată, ci apropiindu-se de dânșii, le zise zâmbind: „Desigur, ați venit să mă vedeți. Ce drăguț din partea voastră. Dar poftiți cu mine, ca să vă arăt grădinița mea. Doresc să vedeți cum au început să răsară corăbiile lui Noe, din care am semănat un rând întreg".

Zicând acestea, ciudata fetiță porni alergând înaintea lor, iar Puiu și Păpușica alergau după dânsa. Au văzut însă că ea alerga într'altfel. Adică, în loc să alerge, sărea mereu, ceea ce făcea să arate așa de caraghioasă, încât Puiu și Păpușica abia se țineau, ca să nu-i pufnească râsul.

Insă, când ajunseră la partea din grădină semănată cu corăbii de ale lui Noe, nu mai avură poftă de râs, ci priviră minunați și cu toată atenția la frumusețea de corăbioare ce răsăriseră din pământ. Vedeau zeci și zeci de corăbii, unele albastre, altele roșii, de toate formele și de toate mărimile.

„Cât de plăcut trebue să fie să sădești și să faci să crească jucării!" zise Păpușica. Apoi întrebă: „Poți oare să faci să crească de orice fel dorești ?

— Firește că se poate, răspunse fetița ciudată; bine înțeles, dacă ai semințele trebuincioase. Cu toate acestea, unele jucării răsar și cresc mai lesne decât altele. Dar nu cresc jucării și în țara voastră ?" întrebă ea la rându-i.

Ii răspunse Puiu: „Nu, în țara noastră jucăriile nu cresc, ci le fac oamenii cu mâna sau la fabrici. Dar cred că pentru copiii de aici este o plăcere și o bucurie să vină și să culeagă jucării după pofta inimei".

Insă acum Păpușica avea de făcut altă întrebare, ce-i stătea în vârful limbei. „Nu cumva Moș Crăciun vine și ia de aici jucăriile ce ne aduce în fiecare an ?

— Cine-i Moș Crăciun și cum este făcut ? răspunse tot prin o întrebare fetița cea ciudată.

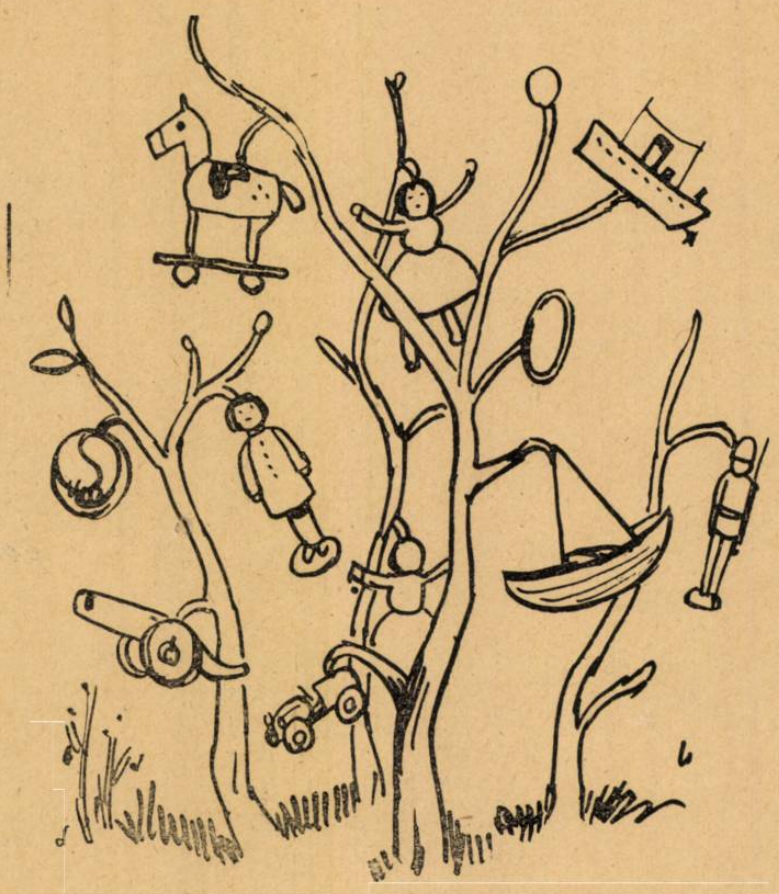

— E greu de știut cine este Moș Crăciun, zise Puiu, pentrucă el nu ne spune niciodată de unde vine și ce face în tot timpul anului. Insă e bătrân, bătrân, dar este vesel, zâmbitor, poartă o barbă lungă și albă ca zăpada și este înfășurat într'o manta roșie cu glugă. Oare nu l-ai văzut până astăzi ?

— A, da, acum știu cine este, răspunse fetița cea ciudată. Il văd destul de des, căci vine aici în toți anii după jucării. Aduce saci mari și-i umple până la vârf cu jucării de tot felul. După aceea, se întoarce de unde a venit, dar după ce ne dă fiecăruia câte o floare.

— Vă dă fiecăruia câte o floare?! zise Puiu strâmbând din nas. N'aș vrea de loc să-mi dea flori, fiindcă îmi place mult mai mult să am jucării.

— Eu una, îi răspunse fetița ciudată, nu țiu la jucării, fiindcă aici, în țara noastră, putem avea jucării oricâte am dori, dar nu putem avea decât o singură floare pe an. Floarea, dacă nu se veștejește, ne aduce noroc tot anul. Când noi, copiii, nu suntem cuminți, ea începe să-și plece capul și să se treacă. Atunci înțelegem că trebue să ne silim să ne îndreptăm purtarea. Altcum, floarea va muri, iar nouă ne va merge prost tot anul".

Insă Păpușica nu era la capătul întrebărilor ce avea de făcut. „De ce, întrebă ea, în loc de a locui aici, în curte, nu locuiți în casa voastră, în căsuța aceea făcută din atâtea bunătăți așa de gustoase ?

— E o copilărie să mă întrebi așa ceva, răspunse fetița cea ciudată. Casele nu sunt făcute, ca să stăm în ele, ci ca să le mâncăm. Iată, căsuța noastră: o vom mânca până la temelie în ziua de duminică, iar a doua zi vom face alta în locul ei, pe care o vom păstra, ca să o privim până duminica viitoare, când îi va veni rândul să fie mâncată.

— Ce lucruri ciudate sunt în țara aceasta! zise Puiu.

— Dar cum te numești ? o întrebă după aceea Păpușica.

— Aici, în țara noastră, răspunse fetița cea ciudată, n'avem nume, ci ni se dă fiecăruia un număr și ni se spune după numere. Eu, bunăoară, sunt numărul 3... Dar, uite, e ora zahărului. Nu doriți să veniți și să stați la masă cu noi ?

— Multe ciudățenii mai sunt în țara voastră! zise Puiu mirat. Ce rost are ca orei de masă să-i spuneți ora zahărului ?"

Numărul 3, cum spusese că se numește fetița cea ciudată, a isbucnit în hohote de râs și, în același timp, a început să sară și să țopăie în jurul lui Puiu și Păpușicăi.

Când se mai potoli, zise: „Se vede că veniți dintr'o țară caraghioasă de tot, fiindcă nu știți aproape nimic. Așa, nu știți că, acum când ne-am sculat, trebue să stăm la masă și să cinăm.

— Nu te supăra, făcu la rându-i Păpușica, dar îmi pare că aici totul este de-andoaselea. La noi, lumea cinează seara, mai înainte de a se culca, pe când voi cinați dimineața, îndată ce v'ați trezit din somn.

— Ba să mă ierți, i se împotrivi fetița, care se numea Numărul 3, la noi, totul este tocmai cum trebue, pe când la voi este de-andoaselea și de râs. Se poate, bunăoară, ceva mai de-andoaselea și mai caraghios decât să faci case, ca să stai în ele, în loc să le mănânci, să te culci în pat, în loc să te culci sub pat, așa cum e bine, și să cinezi seara, în loc de dimineață ? Ha-ha-ha!"

Și Numărul 3 isbucni în noui hohote de râs și începu iarăși să sară și să țopăie în jurul lui Puiu și Păpușicăi.

(Va urma).